

УДК 159.923.2

Кондрашенко О.О.¹, Арсентьєва Г.О.²

¹ студ. гр. Е-112м НУ «Запорізька політехніка»

² канд. філос. наук, доц. НУ «Запорізька політехніка»

АССАДЖІОЛІ ЩОДО ВИБОРУ ІДЕАЛЬНОЇ МОДЕЛІ СВОГО БАЖАНОГО «Я»

Психосинтез – це теоретико-методична концепція психотерапії та саморозвитку людини, розроблена італійським психіатром Роберто Ассаджіолі (1888-1974). Концепція ця стала результатом глибинної незгоди Ассаджіолі з набувшим все більшої популярності на початку ХХ ст. психоаналітичним трактуванням стадій та рушійних сил розвитку людини, а також природи та значення вищих проявів психічної діяльності. Зокрема, Ассаджіолі ввів у психологію поняття надсвідомого – несвідомої сфери психіки, змісту якої не можна звести до змісту сфери, позначеної Фрейдом, як підсвідоме.

Розробка психосинтезу була для Ассаджіолі висуванням альтернативи психоаналізу. Як і належить синтетичному вченню, психосинтез не заперечує, але включає попередні етапи розвитку уявлень про предмет. Більше того, у своєму аналізі, тобто розкладанні цілого на частини, психосинтез навіть ще радикальніший ніж психоаналіз

Розготоження, повернення в себе з не-себе, відокремлення зерна «я» від кукуль субособистостей служить першим кроком на шляху духовного розвитку, так званого «духовного психосинтезу», і дає можливість здійснити себе, тобто явити себе світові, як центр випромінювання інтегративних сил. Вочевидь, здійснити себе людина здатна лише тією мірою, в якій вона прийшла до тям

Концепція психосинтезу Ассаджіолі – це психоаналітична концепція трактування стадій та рушійних сил творчого розвитку людини Ассаджіолі висуває три основоположні принципи цього.

Перший принцип: автономний психо- нейрофізіологічний функціональний комплекс високообдарованої творчої особистості перебуває у стані споглядального спокою чи рівномірного розвитку смислових структур в апіорі обраному актуальному для цієї особи напрямі. Споглядальний спокій необхідний

накопичення творчих наснаги в очікуванні моменту, коли починається інтенсивна діяльність у автономному комплексі. Творчість періодично за своєю глибокою внутрішньою сутністю. Періоди рівномірного осмислення життя у генія, періоди споглядання змінюються періодами вируючих у його автономному творчому комплексі сил. Це особливе очікування майбутньої боротьби із собою і з силами, які прагнуть зробити лише споглядання без інтенсивної діяльності основним сенсом життя творчої особистості.

Другий принцип: зміна стану автономного психо- нейрофізіологічного функціонального комплексу пропорційно внутрішній чи зовнішній силі, яка запускає механізм усіх факторів творчості та спрямована як у бік синтезу цих факторів, так і у бік переміщення вектора цих факторів у галузь геніальності.

Третій принцип: дія будь-якого фактора творчості знаходить собі протидію всередині автономного психо-нейрофізіологічного функціонального комплексу. Є два види протидії. Перша протидія спрямована на роз'єднання чинників творчості. Друга є поява іншого фактора з вектором дії протилежним першому. Так, прагнення змінити напрямок розвитку смислових структур зустрічає опір усталеної системи та опір колишніх структур, стабільно відбитих у свідомості. Спонтанність фантазії гальмується логічними зв'язками у звичних образах старого. Почуття новизни повинне долати психічну енергію, укладену у звичних стереотипах, а краса ідеї, що виникла в одному з варіантів розвитку, нашоухується на нескінченну кількість інших варіантів, не даючи, утвердиться найкращою і безперервно, породжуючи сумнів. І найяскравіший приклад – це протидія протилежно спрямованої зовнішньої сили: чим неординарна нова ідея, тим більший опір вона зустрічає у суспільстві. Філософія цих принципів полягає в динамічному творчому протиборстві всіх духовних і фізичних сил творця, так необхідне створення видатних творінь. Наслідків із цих принципів багато. Одне з них говорить, що автономний психо-нейрофізіологічний функціональний комплекс генія є центр всього його духовного і фізичного життя, і перемога синтезуючих сил або перемога роз'єднуючих сил наближає його до намічених цілей або видаляє його від них.

Людина, яка здійснює психосинтез, формує у собі нову особистість і починає справжнє життя. Ось чому Ассаджіолі розглядає психосинтез не як обмежену психологічну теорію або психотехнічну процедуру, а насамперед як динамічну й драматичну концепцію життя, яка проголошує безперервну взаємодію різних сил з об'єднуювальним центром, що постійно керує ними, узгоджує їх та використовує.